

Toen Bosje op een mooie herfstdag uit de lucht kwam vallen,

veranderde er iets in de geur, de kleur, de klank van het bos.

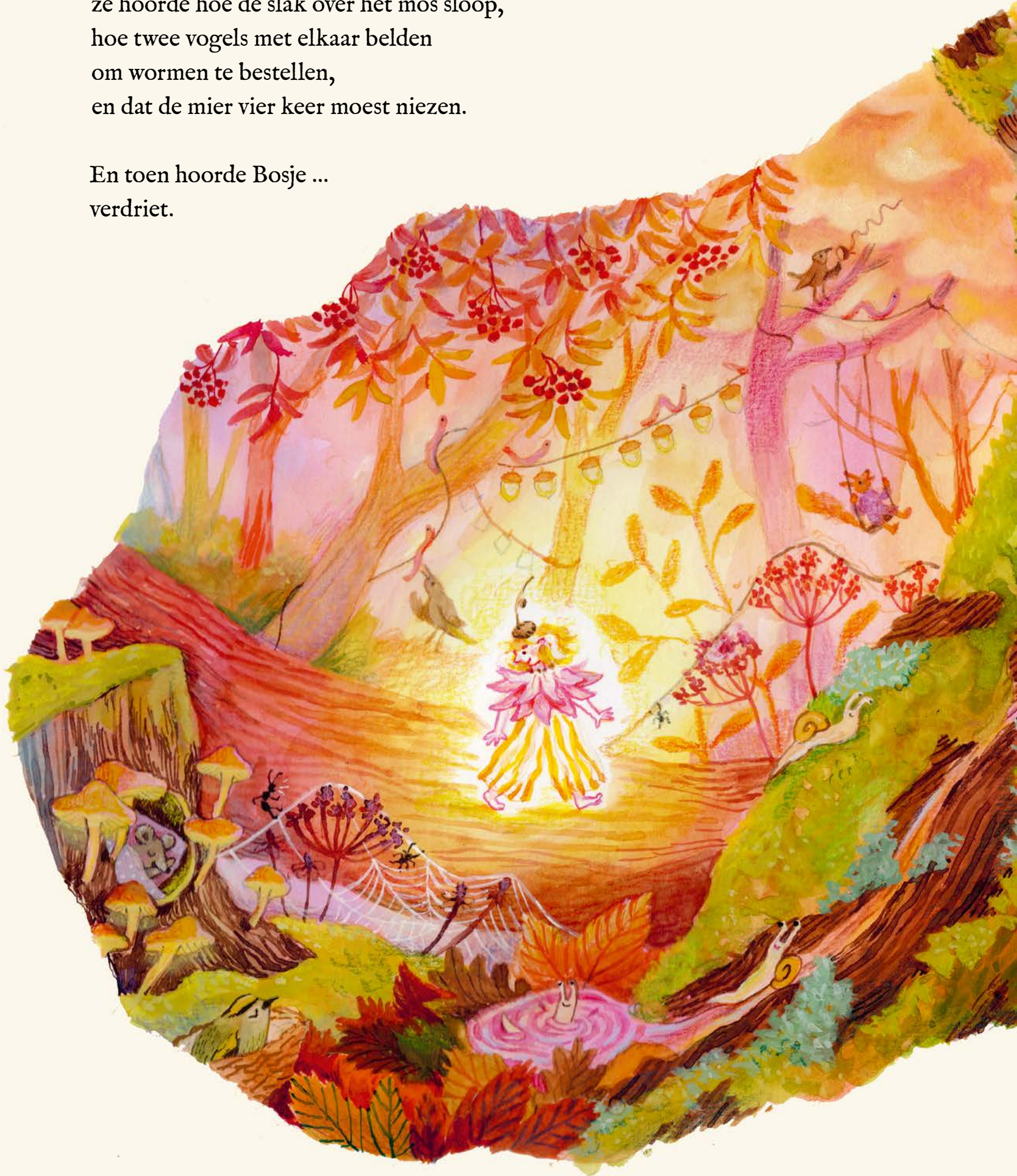
De zon strooide hier en daar licht,
de bomen bogen zich naar elkaar toe
en ritselden met hun blaadjes:
zo iemand als Bosje hadden ze nog nooit gezien.

Het werd stiller,
het werd rustiger in het bos.
En plots kon je alles veel beter horen ...

Bosje spitste haar bijzondere oren:
ze hoorde hoe de slak over het mos sloop,
hoe twee vogels met elkaar belden
om wormen te bestellen,
en dat de mier vier keer moest niezen.

En toen hoorde Bosje ...
verdriet.

Zo'n verdriet kende ze nog niet.
Het klonk als donkerblauw,
met spikkels vragen en tranen erin.
Bosje wilde weten van wie het verdriet was.
Ze móést op zoek.
Zo was Bosje.